

открита гръдъ, той прекара половината отъ живота си самъ — въ кръчмата или подъ клонитѣ на върбитѣ край Струма. На сборъ или на хорото не се мѣркаше нивга, защото бѣше чуждъ на момитѣ Дружеше най-вече съ Витанъ, тъй като едничкъ този разбираше напълно неговата скръбъ и роденитѣ отъ нея самолюбие и дива сурова надменность къмъ хората, които не можеха да търпятъ и него, и сладничавата му самотность.

По пладне тѣ бѣха само двама въ кръчмата и пиха — до мръкнало.

Вече ронливата дрезгавина на приближилата вечеръ се сипна изъ кръчмата, ала двамата приятели не се подигнаха отъ масата. Изеднажъ ковачътъ вниде въ велика скръбъ; не че се случи между тѣхъ нѣщо. Напротивъ, стаканитѣ се чукнаха наново, може би за десети пжтъ; тѣ пиха, ала не продумаха.

Въ това време по сглъхналия сокакъ преминаха мълкомъ, безъ пѣсень на групи завърнали се жътвари, по тѣхъ се занизаха кола, и за мигъ веселиятъ глъчъ на несмазанитѣ колеа прониза тишината.

Малкото посетители въ кръчмата се разговаряха увяло, низко; изглеждаше, че теготата бѣ обхванала всички.

Гробищното клепало заби бавно като за погребение, и ведно съ неговитѣ малки, рѣзливи стонове се обади голѣмата селска камбана. Запреплича се погребалнитѣ студени гласове на дветѣ мъртви деца така, като че да разбудятъ умълчаната челядъ на нависналата нощъ.